

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **L. B.**
zastoupený Mgr. Nikolou Runštukovou, advokátkou se sídlem
Bohuslava Martinů 1038/20, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025, č. j. OAM-211/ZA-ZA11-
ZA01-2025, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítá, že správní orgán pochybil při právním posouzení věci, konkrétně nesprávně vyhodnotil podmínky § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, dostatečně se nezabýval individuálními okolnostmi jeho případu. Má za to, že napadené rozhodnutí obsahuje vady skutkového zjištění, žalovaný relevantní tvrzení žalobce bagatelizoval a nedoplnil dokazování v rozsahu, který by odpovídal zásadě materiální pravdy ve správním řízení. Žalovaný tak porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť se jej nedotázal na důležité skutečnosti ohledně útoku otce vůči jeho osobě.
3. Žalobce tvrdí, že čelil domácímu násilí ze strany despotického otce (opakované fyzické útoky, psychická šikana), což lze dle něj podřadit pod širší pojem pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - zranitelné osoby v rodinném prostředí. Uvedl, že k násilnému chování otce docházelo opakovaně bez zásahu gruzínských orgánů, ale i případná pomoc by byla bezvýznamná. Žalobce má za to, že domovský stát mu není schopen zajistit odpovídající ochranu před negativním chováním jeho otce. Dovolává se udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu členství v určité sociální skupině.
4. Dále má žalobce za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do vlasti mu hrozí vážná újma na zdraví. Návratem do země původu by Česká republika dle žalobce porušila mezinárodní závazky, zejména čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákaz mučení a nelidského zacházení), čl. 6 a 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (právo na život a zákaz krutého zacházení), čl. 5 Všeobecné deklarace lidských práv a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zásada non-refoulement). Žalovaný výše uvedené úmluvy nevzal při svém rozhodování v úvahu.
5. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 5. 2025 uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobce a informace shromážděné v průběhu správního řízení. Uvedl, že nepříznivá ekonomická situace není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se dotýká všech občanů daného státu bez rozdílu.
7. K obavě žalobce z návratu do vlasti uvedl, že žalobce v řízení neprokázal existenci závažných skutečností, které by odůvodňovaly hrozbu pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a uvedeného zákona. Žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 citovaného zákona) ani dle § 14 téhož zákona (národní humanitární azyl). Žalovaný poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by jej v případě návratu do země původu bezprostředně ohrožovaly na životě. Shrnu, že žalobce ve správním řízení uvedl, že v zemi původu žil s otcem, s nímž má složitý vztah. Důvodem jeho odchodu z vlasti kromě ekonomické situace měl být i strach z otce, který se měl vůči žalobci chovat opakovaně násilnický. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že nevyhledal pomoc ze strany gruzínských státních orgánů, neboť dle jeho názoru by to nemělo smysl a žít v jiné části Gruzie nemohl, protože nedisponoval dostatečnými finančními prostředky. Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že žalobce je dospělý (32 let), zdravý, v produktivním věku, svobodný, bezdětný mladý muž, který by se mohl v rámci

domovského státu o sebe postarat sám. V zemi původu nepožádal o pomoc příslušné orgány při řešení svých potíží s otcem.

8. Žalovaný považuje žalobcovu žádost za účelovou. Připomněl, že mezinárodní ochrana dle zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR. Pokud tedy žalobce chce v ČR žít z ekonomických důvodů, může k těmto účelům využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
9. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Doplnění žaloby

10. Žalobce prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně podáním ze dne 31. 7. 2025 svoji žalobu doplnil. Uvedl, že k pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu přispěly i nedostatky v tlumočení při pohovoru s ním, kdy tlumočnice nebyla pohovoru fyzicky přítomna a tlumočení probíhalo přes telefon. Žalobce měl dojem, že mu tlumočnice nerozumí. Jako důkaz fyzické nepřítomnosti tlumočnice poukázal na rozdílné podpisy tlumočnice na jednotlivých listinách založených ve spise. Z důvodu vadného tlumočení v protokolu z pohovoru absentují klíčová tvrzení žalobce, která uváděl, konkrétně např. jeho snaha vyhledat ochranu před útoky otce u státních orgánů, zejména policie. V protokolu je nesprávně uvedeno, že žádnou pomoc nevyhledal. Tento rozpor považuje za klíčový při posouzení, zda mu stát původu byl schopen poskytnout účinnou ochranu.
11. Žalobce se považuje za druhou oběť svého otce. První obětí byla jeho matka, které se rovněž nepodařilo zajistit si před otcem žalobce ochranu, respektive té se jí dostalo až poté, co odcestovala do Itálie, kde ji otec již nebyl schopen vypátrat. Zopakoval, že správní orgán mu během pohovoru nepokládal otázky způsobem, který by vedl ke zjištění jeho individuální situace.
12. Zástupkyně žalobce v doplnění žaloby uvedla, že během porady s ní žalobce uvedl, že netuší, co je uvedeno v protokolu z pohovoru, neboť mu bylo sděleno, že ho v této souvislosti bude kontaktovat advokát a dále, že vše podstatné má vylicit před soudem. Dle tvrzení žalobce v protokolu o pohovoru zcela chybí informace, že otec žalobce je sympatizantem stávající politické garnitury, kterou volil, což dle názoru žalobce znemožňuje jeho ochranu, jelikož pokud policie zatkne jeho otce, velice jej brzy v souvislosti s politickým vlivem v gruzínské policii propustí (politický klientelismus). Žalobce namítá, že žalovaným opatřené podklady nevypovídají nic o možnostech obrany obětí domácího násilí a zaobírají se pouze otázkami obecného charakteru.
13. Dále žalobce uvedl, že dlouhodobé fyzické a psychické útoky ze strany otce – soukromé osoby – mohou být dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, čj. 5 Azs 13/2020-39, či ze dne 19. 11. 2021, čj. 5 Azs 13/202-39) považovány za azylově relevantní důvod, pokud stát není schopen zajistit účinnou ochranu před takovým jednáním. Žalobce se od svých 16 let před svým otcem, který jej celý život psychicky i fyzicky týral (stejně tak i jeho matku), snaží skrývat, ale ten jej pokaždé vypátral. Současně není možné využít vnitřní přesídlení (otec ho opakovaně dohledal). Žalobce se považuje za člena sociální skupiny obětí domácího násilí dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Útoky naplňují také všechny znaky vážné újmy dle § 14a stejného zákona. Žalovaný se uvedenými skutečnostmi nezabýval, bagatelizoval je, čímž správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zatížil neodstranitelnou vadou. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl při jednání za účasti tlumočnicka jazyka gruzínského.

A) Skutkový stav věci

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 2. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 26. 2. 2025 poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor za účasti tlumočnice jazyka gruzínského. Žalobce vypověděl, že je gruzínské státní příslušnosti i národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl politicky aktivní. V roce 2022 pobýval v Německu, kde požádal o mezinárodní ochranu. V prosinci 2024 vycestoval do Polska za prací, ale nezaplatili mu. Z Polska odjel osobním autem do ČR, kde by chtěl pracovat a učit se český jazyk. Je zdravý, s ničím se neléčí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti čelil verbálním a fyzickým útokům ze strany svého otce, který je patologický alkoholik. S otcem sdílel společnou domácnost, příležitostně pak přebýval u známých a kamarádů. K dotazu žalovaného, proč se od otce neodstěhoval, žalobce uvedl, že se snažil, ale pracoval v jiném městě, neměl peníze, ani kde bydlet. Byl tak nucen vrátit se domů k otci. Otec po něm chtěl peníze (asi na alkohol), měl i dluhy. Verbálně a fyzicky žalobce napadal, agresivně se choval i k sousedům. K dotazu žalovaného, zda se žalobce obrátil na nějaký bezpečnostní orgán s žádostí o pomoc, žalobce uvedl, že on osobně ne, ale učinila tak jeho matka před svým odjezdem z Gruzie. Svého otce se bál a domníval se, že by to stejně nepomohlo (po 2 týdnech by ho policie propustila a vše by se opakovalo). Žalobce potvrdil, že ve vlasti měl ekonomické potíže, nepodařilo se mu najít zaměstnání. Rozesílal životopisy na různé pracovní pozice, ale neúspěšně, mohl pracovat jen jako obyčejný dělník. Pracoval jen příležitostně - brigádně. V závěru pohovoru potvrdil, že ve vlasti pocítoval pouze problémy ekonomické a rodinné.

16. K posouzení případu žalobce žalovaný shromáždil podklady ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, uvedené na straně 2 napadeného rozhodnutí (konkrétně Informace OAMP – Gruzie; Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 11. 2024; Informace MZV ČR – Gruzie: Činnost policie, ze dne 4. 6. 2024; Informace OAMP – Gruzie: Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), ze dne 15. 10. 2024 a Informace OAMP – Gruzie: Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 2. 9. 2024). Žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrhoval doplnění podkladů, žádné další skutečnosti k posouzení své žádosti neuvedl.

17. Při jednání soudu dne 6. 8. 2025 zástupkyně žalobkyně odkázala na žalobu a zopakovala žalobní argumentaci uvedenou v doplnění žaloby. Uvedla, že správní orgán nepokládá žalobci otázky způsobem, kterým by zjistil skutečný stav věci. Žalobce jako oběť domácího násilí má strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se na policii obracel opakovaně, tedy vyhledal pomoc domovského státu, ale ten mu ochranu neposkytl. Rovněž se pokusil přemístit do jiné části Gruzie, ale otec ho vždy dohledal. Žalobce se dále domnívá, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany

- dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy – nelidské a ponižující zacházení ze strany svého otce.
18. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žaloba je pouze v rovině obecného tvrzení. Zástupkyně žalobě až nyní žalobu rozšiřuje. K uváděným nedostatkům v tlumočení namítla, že není zřejmé, z čeho uvedená argumentace vychází. Odkázala na závěr protokolu o pohovoru, z něhož vyplývá, že žalobce nežádal zpětné přetlumočení pohovoru. K námitce, že správní orgán nepokládal žalobci otázky způsobem, kterým by zjistil skutečný stav věci, uvedla, že není zřejmé, jaké otázky byly vynechány. Pohovor považuje za podrobný. K tvrzení, že žalobce se opakovaně obracel na policii, odkázala na protokol o pohovoru, kde žalobce uvedl, že on osobně žádnou pomoc nevyhledal. V případě pokusu o přemístění nešlo o systémové přemístění, žalobce se vždy vrátil k otci, protože neměl kde bydlet. Svou situaci neřešil. Ohradila se proti tvrzení, že žalobci bylo při pohovoru sděleno, že vše podstatné má vylíčit až před soudem. Poukázala na protokol o pohovoru a poučení účastníka řízení ohledně povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace pro zjištění stavu věci. Setrvala na správnosti napadeného rozhodnutí a na zamítnutí žaloby.
19. Žalobce k námitce, že nežádal zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru uvedl, že děkuje soudu, že až teď má soudního tlumočníka a může mluvit o všem. Skutečně má problémy s otcem delší dobu, prakticky odmala. Když matka opustila Gruzii, zůstal sám, otec se zaměřil na něho. Uvedl, že pracoval na různých místech, stěhoval se a skrýval. V protokolu pak není uvedena spousta věcí, co uváděl. Žádal gruzínského tlumočníka, následně mu někdo tlumočil přes telefon.
20. K dotazu soudu, jak žalobce vysvětlí rozpor uváděný v žalobě a jejím doplnění, že se obracel na bezpečnostní orgány země původu, žalobce uvedl, že když mu bylo 16 let, matka se obrátila na policii, otce pak na nějakou dobu zadrželi. Otec je stoupencem současné vlády a cokoli provede, nebude stíhán. K dotazu soudu, proč ve správním řízení nehovořil i o politických aktivitách svého otce uvedl, že se ho na to neptali.
21. K dotazu své zástupkyně, zda se v Gruzii on sám obrátil na policii, žalobce uvedl, že ano. K dotazu soudu, kdy se tak stalo uvedl, že asi před 3 lety. Následně uvedl, že to bylo v době, kdy vycestovala jeho matka, to mu bylo 16 let.
22. Po jednání soudu, před vyhlášením rozsudku ve věci (dne 15. 8. 2025), bylo soudu dne 12. 8. 2025 doručeno písemné vyjádření žalovaného ze dne 8. 8. 2025 k doplnění žaloby. V něm se žalovaný ohradil proti námitkám ohledně tlumočení i dalším námitkám uvedeným v doplnění žaloby. K tomuto písemnému vyjádření soud při svém rozhodování nepřihlížel, neboť bylo soudu doručeno opožděně, tj. po jednání, které bylo odročeno pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí ve věci. Soud vycházel z vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2025 a ústního vyjádření pověřené zástupkyně žalovaného při jednání soudu dne 6. 8. 2025.

B) Právní úprava a právní závěry

23. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou

naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

25. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
27. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
28. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Krajský soud proto pouze stručně konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní. Důvody svého odchodu z Gruzie s touto problematikou rovněž nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
29. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce ve správním řízení plyne, že z vlasti vycestoval bez jakýchkoliv problémů nejprve do Polska za práci a poté, co mu nebylo za práci zapláceno, odjel do ČR, kde by chtěl pracovat a učit se český jazyk. Žalobce rovněž uvedl, že měl ve vlasti ekonomické potíže (nemohl nalézt stálé zaměstnání) a dále rodinné potíže se svým otcem, který je alkoholik a dopouštěl se verbálních a fyzických útoků vůči žalobci.
30. Krajský soud konstatuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že domácí násilí může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud by bylo prokázáno, že je systematické a závažné, a pokud by stát nebyl schopen nebo ochoten poskytnout ochranu. Žalobce hypoteticky tvrdí, že gruzínské orgány by ho neochránily, ale nijak neprokázal, že se o jakoukoli pomoc pokusil. Poprvé až v doplnění žaloby tvrdí, že v pohovoru z důvodu vytýkaných vad v tlumočení je nesprávně uvedeno, že žádnou pomoc nevyhledal. Tuto námitku soud hodnotí jako účelovou a navíc opožděnou. Z protokolu o pohovoru ze dne 26. 2. 2025 soud zjistil, že v úvodu pohovoru byl žalobce

poučen o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo tedy jen na žalobci, aby vyličil všechny skutečnosti, které považoval za důležité pro posouzení jeho žádosti. Žalobce neuvedl ani žádné námitky proti obsahu protokolu, či námitky týkající se nesprávného tlumočení, které poprvé uvedl až v rámci doplnění žaloby („že tlumočníci nerozuměl“). Na závěr pohovoru k dotazu správního orgánu žalobce výslovně uvedl, že nechce využít svého práva o zpětném přetlumočení celého pohovoru, tj. všech otázek a odpovědí za účelem kontroly. V případě doplnění žaloby ohledně těchto tvrzení se jedná o nepřipustné novum, nikoli o rozvedení již uplatněného žalobního bodu. Proto soud k této námitce, jako opožděné nepřihlédl (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

31. Ostatně ani v řízení před soudem, přestože žalobce opakovaně tvrdí, že pomoc vyhledal, nenabídl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení o nečinnosti gruzínských státních orgánů. Neuvedl ani žádné konkrétní informace typu, kdy přesně, kde a na jaké státní orgány se obracel, s jakým výsledkem, zda dostal nějaké rozhodnutí nebo zda se proti případné nečinnosti bezpečnostních orgánů dále obrátil na nadřízené či jiné orgány, apod. K výslovnému dotazu soudu žalobce pouze v obecné rovině uvedl, že se na policii obrátil v době svých 16 let, poté co jeho matka odjela z Gruzie. Žalobce tak ani v řízení před soudem věrohodně neprokázal své stěžejní tvrzení, že se pokusil vyhledat pomoc ze strany státních orgánů své vlasti, ale gruzínské státní orgány mu nebyly schopny či ochotny pomoc poskytnout. Výklad problematiky pronásledování ze strany soukromé osoby je v judikatuře Nejvyššího správního soudu dlouhodobě stabilizovaný. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, jmenovaný soud uvedl, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Obdobně se touto problematikou zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49. Žalobce nevyužil žádnou z možností vnitrostátní ochrany (viz Informace MZV ČR – Gruzie: Činnost policie, ze dne 4. 6. 2024). Nebyl tak naplněn předpoklad pronásledování ze strany soukromé osoby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Žalobce rovněž hodnověrně neprokázal, že vnitřní přesídlení by nebylo účinným prostředkem ochrany před jeho násilnickým otcem. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že sice příležitostně pracoval na různých místech, nahodile pobýval u příbuzných či známých, ale z důvodu nedostatku vlastních finančních prostředků na samostatné bydlení, se opakovaně vracel do společného bydliště k otci. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana v ČR neslouží k vyřešení rodinných problémů, které jsou soukromoprávního charakteru a které samy o sobě nejsou azylově relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný s odkazem na shromážděné informace o zemi původu a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce zcela správně dospěl k závěru o nesplnění podmínek azylově relevantního pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Z jednání žalobce souvisejícího s opuštěním vlasti (odjezd do Polska za prací a následný odjezd do ČR) lze usuzovat na uváděné ekonomické potíže ve vlasti a úmysl legalizace pobytu prostřednictvím institutu azylu. V tomto směru soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 16. 11. 2005, čj. 4 Azs 34/2005-60, v němž je uvedeno, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách*

totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“ V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, jmenovaný soud uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).

32. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
33. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
34. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.
35. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalovaný vycházel z prohlášení žalobce, který uvedl, že je zdravý) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Žalobce ve své žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
36. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
37. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
38. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

39. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu ani vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech (k otázce žalobcem tvrzené obavy z návratu do vlasti z důvodu nebezpečí vážné újmy, spočívající v nelidském a ponižujícím zacházení ze strany svého otce soud odkazuje na své odůvodnění výše uvedené). V Gruzii aktuálně neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (viz Informace OAMP – Gruzie; Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 11. 2024). Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b na žalobce nedopadá, žalobce žádné námitky v tomto směru neuplatnil. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.
40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. srpna 2025

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně